

Oratorijska kronika

1. DAN

Vse se je začelo s prihodom v Šentrupert. Otroci smo se zbirali zelo dolgo, vendar nasmejanih ust in polni energije. Najprej smo dvignili oratorijsko zastavo, ob tem pa zapeli letošnjo himno. Nato je prišel župnik in se pošalil z nami. Kmalu je beseda nanesla na to, kako nam je ime ter koliko smo stari. Zatem so se predstavili še animatorji. Animatorjev je bilo 20, nas pa približno 60. Ko smo zapeli še nekaj pesmi, so na oder prišli animatorji, ki so nam zaigrali zgodbo za prvi dan. Letošnja zgodba je govorila o Mariji Dominiki. Kmalu je nastopil čas za odmor, zato smo vsi veseli stekli na igrišče, kjer smo igrali nogomet, nekateri otroci so igrali košarko, drugi pa so svoj čas porabili za odbijanje žoge pri odbojki. Nato smo se razdelili po razredih in odšli v kateheze. Tema katehez je bila družina. Nato smo imeli molitev. Veliko smo tudi peli. Po molitvi smo imeli predstavitve katehez. Nato pa je bil končno čas za malico, ki smo jo že vsi nestrno pričakovali, saj so bili naši trebuščki že pošteno sestradani. Po malici je ponovno nastopil odmor in zopet smo se otroci razkropili na vse strani. Nato smo se vpisali v delavnico. Midva sva se vpisala v novinarsko delavnico, saj rada piševa. Po delavnici je nastopil čas za veliko igro, zato smo odšli na travnik za kulturnim domom. Ker nas je pregnal dež, smo se kmalu vrnili v župnišče, kjer smo spust zastave pričakali s kvizom. Kmalu smo odšli domov z velikimi pričakovanji, kaj bomo počeli naslednji dan.

Marko Judež in Luka Bačar

ŠFP 02

2. DAN ORATORIJA /5. 7. 2011/

Ob 9. uri smo se pred župniščem zbrali,
da bi se igrali
in veliko novega spoznali.
Potem smo malo peli,
molili in se igrali,
ter v kateheze odplesali.
Lačne trebuščke smo s pašteto potešili
in se v delavnice razvrstili,
da od lenobe ne bi zgnili.
Potem smo se proti kulturnemu domu zapodili
in se velike igre udeležili.
S spustom zastave smo dan zaključili
in se domov nasmejani vrnili.

Tina Brcar in Tajda Koščak

03 ŠFP

3. DAN - IZLET

Danes smo se z dvema avtobusoma odpeljali proti Kranjski Gori. Natančneje so nas poti vodile proti Gozdu Martuljku. Ker je imel gospod Jože Brečko preveč skrbi, je pozabil povedati šoferjema, da je potrebno na Gorenjskem na bencinski črpalki

ustaviti, saj moramo udeleženci oratorija na WC. Tako smo si na cilju sposodili nek velik grm in odcedili naše ritke. :P
Na skoraj vsakem križišču smo se ustavili ter poskrbeli, da slučajno ne bi kdo shujšal.
Pot smo nadaljevali ob potoku. Kar naenkrat smo morali dvakrat prečkati vodo. Priznam, da nas je bilo kar malo strah. Aja, da ne pozabim povedati. Župnik Jože je padel v vodo, saj deska ni zdržala njegove teže. Malo smo se še povzpeli na hrib, nato pa je sledil spust in že smo zagledali avtobusa.
Hitro smo se stlačili vanj in kolesa so nas popeljala proti jezeru, kjer smo imeli mašo v naravi. Za oltar smo uporabili kar klop za sedenje. Bilo je zelo zanimivo. Takoj po maši je zopet sledila malica. Še malo smo se pošpricali z vodo ter odhiteli proti domačemu Šentrupertu. Na avtobusu je bilo vse mirno, saj je večina prisotnih zaspala že po nekajminutni vožnji. Ta dan mi je bil zelo všeč.

Miha Bedene

4. DAN ORATORIJA

Takoj ko sem prišel v župnišče, sem stekel na igrišče za odbojko. Kmalu nas je animator Gregor poklical, da začnemo z današnjim dnevom. Najprej smo zapeli oratorijsko himno ter ob tem dvignili zastavo. Nato smo zmolili jutranjo molitev. Kmalu je nastopil čas za zgodbo o Mariji Dominiki, ki so nam jo animatorji odigrali vsak dan. Po zgodbi smo odšli v kateheze. Ker je bil simbol 4. dneva oratorija kompas, smo se pri katehezah pogovarjali o voditeljstvu, saj nas ravno kompas usmerja, tako kot nas v življenju usmerjajo naši starši, prek njih pa Bog. Po katehezah smo imeli daljšo molitev. Nato smo imeli predstavitev katehez, v kateri je vsak razred povedal, kaj so počeli v katehezah. Med predstavitvijo nas je presenetil prijeten obisk, in sicer nas je obiskal naš nekdanji župnik Mirko Simončič. Vsi navdušeni smo mu zapeli himno. Nato je nastopil čas za malico. Tokrat smo naše lačne trebuščke potešili s hrenovko in kruhom. Po malici smo se razvrstili v delavnice. Prijavil sem se na novinarsko delavnico. Ker je sonce močno pripekalo in smo bili že prav pošteno prepoteni, smo odšli na travnik za kulturnim domom, kjer so nas že čakali vodni balončki in razni drugi pripomočki

za vodne igre. Potem pa so prišli še gasilci, ki so poskrbeli, da se prav nihče v župnišče ni vrnil suh. Vsi premočeni smo zapeli himno ter spustili zastavo, nato pa stekli domov, saj smo bili potrebni suhih oblačil.

Jure Gorjup

5. DAN

Peti dan oratorija je potekal podobno kot vsak drug dan. Ko smo se zbrali, smo najprej dvignili oratorijsko zastavo ter zapeli himno. Nato je nastopil čas za zgodbo o Mariji Dominiki. Simbol dneva je bil kruh. Kmalu smo se napotili h katehezam. 5. dan smo se pogovarjali o preprostosti. Poskušali smo doživeti minljivost materialnih stvari ter spoznati, da največ, kar imamo v življenju, niso materialne dobrine, ampak predvsem družinska ljubezen, prijateljstvo ... Kmalu je pozvonil zvonec, ki je naznanjal, da se začenejo molitve. Po molitvi smo imeli predstavitev katehez. Zatem je nastopil čas za malico. Po malici smo se vpisali v delavnice. Vpisal sem se v novinarsko delavnico, v kateri smo se imeli zelo lepo. Nato smo odšli na travnik za kulturnim domom, kjer smo imeli velike igre. Utrujeni od napornega dne smo odšli nazaj v župnišče, kjer smo spustili zastavo in zapeli himno. Tako smo zaključili še en prelep oratorijski dan.

*Neznani avtor**

6. DAN

Tudi ta dan smo se zbrali ob 9. uri zjutraj. Najprej smo zapeli oratorijsko himno in zraven dvignili zastavo, nato pa je kot vsak dan sledila zgodba. Tudi danes je bila izjemno zanimiva. Sledile so kateheze. Nato je nastopil čas za odmor. Med odmorom smo igrali razne igre, kot so nogomet, odbojka, košarka ..., nekateri otroci pa so preprosto posedali na kopicah in čakali, da odmor mine. Ko je zazvonil zvonec, smo odšli v molitveni kotiček. Tam smo molili in peli. Po koncu molitev je vsak otrok dobil listek, na katerem je pisalo, kaj mora danes storiti. Zatem smo ponovno zapeli himno. Nato je vsak razred povedal, kaj so ta dan delali v katehezah. Potem smo se vpisali v delavnice. Kmalu se je pred župnišče pripeljal kombi poln pic. Tako smo se za malico vsi mastili s slastnimi picami. Po malici smo odšli v delavnice. Nato je sledil zaključek oratorija, ki smo ga pripravili za naše starše, bratce, sestrice ...

Odšli smo domov in upali, da bo tudi naslednji oratorijski teden tako super, kot je bil letošnji.

Tamara Vavtar

Športna delavnica, 26. 6. 2012

Prvi oratorijski dan sem se prijavil na športno delavnico. Petnajst minut pred 12. uro smo se zbrali na igrišču za odbojko. Animatorja Božo Kuhar in Andraž Rugelj sta nam dovolila, da igramo kateri koli šport. Na začetku smo se odločili za odbojko, a kmalu smo se utrudili, zato smo odšli v igralnico, kjer smo se ohladili od celega dneva na soncu. V igralnici smo igrali biljard. Na koncu smo odigrali še tekmo nogometa. Seveda pa ni manjkalo smeha in dobrega vzdušja.

Po končani delavnici smo svoje športno vzdušje nadaljevali na velikih igrah.

Miha Brcar

Zgodba

Zgodba, 1. dan

Nekoč je živela družina, ki je bila zelo verna. Otroci so vsak večer skupaj molili pri oknu, ki je imel prelep pogled na cerkev. Staršema se je čudno zdelo, zakaj je vsak večer v hiši tak mir.

Oče je rekel mami: »Zdi se mi, da otroci nekaj prikrivajo!« In sta šla ... Otroke sta našla v podstrešni sobi pred oknom. Mamo je takoj zanimalo, kaj počnejo. Marija Dominika je staršema povedala, da molijo ter opazujejo luč v cerkvi. Starša sta se otrokom pridružila. Tako so skupaj opazovali župnijsko cerkev.

Klemen Kurent in Lan Konestabo

Zgodba, 2. dan

Zgodba se začne, ko Marija Dominika budi svojo sestro Felicito ter jo spodbuja, naj hitro vstane, da gresta k maši, kjer ju že čaka Jezus. Marija Dominika Feliciti pove, da je sama že odšla po vodo v vodnjak in da ni prav nič zaspana, saj vse to dela z ljubeznijo. Felicita še sama poskuša v sebi najti veselje do dela in skupaj se odpravita k maši. Po maši sta se na pobu-

do Marije Dominike odpravili še v vinograd, kjer še z drugimi vaščani obirata grozdje. Ko že nekaj časa trdo delajo in so utrujeni, vsi razen Marije Dominike obupajo. Nihče ne more razumeti, od kje ji taka zagnanost. Kmalu pride Petronilla, ki poskrbi za njihove lačne želodčke.

Mlajši brat Marije Dominike pa je njeno čisto nasprotje. Namesto da bi delal, je grozdje raje samo jedel. To mu očita brat Jožko. Vendar Marija Dominika kmalu pomiri jezna brata, češ da se zaradi takih stvari ne spleča prepirati. Nato vsi pljunejo v roke in veselo nosijo in trgajo grozdje.

Klemen Kos in Miha Bedene

Zgodba, 3. dan

Po vsej deželi je razsajala bolezen tifus. To je huda bolezen z visoko vročino in prebavnimi motnjami. Ker še niso poznali zdravila, so mnogi umrli. Zboleli pa so tudi sorodniki Marije Dominike, in ker ni bilo nikogar, ki bi skrbel zanje, je župnik Pestarino pomislil prav na Marijo Dominiko. Vedel je, da je zavzeta, dobra, da rada pomaga. To je že večkrat dokazala, ne le v skupini Družbe Brezmadežne, ki jo je obiskovala v župniji, ampak tudi ko je srečala dekleta, ki so bila cele dneve prepuščena sama sebi. Ko je župnik Pestarino prišel k Mariji Dominiki, da bi jo prosil za pomoč, sta bila njena starša odločno proti, saj je bila velika verjetnost, da tudi sama zboli za tifusom. Tudi Marija Dominika je najprej v skrbeh, vendar ve, da če zaupa v Boga, se nima

česa bati. Tako je odšla k sorodnikom ter skrbel za nje. Cele dneve jim je kuhala in prala in kmalu se jim je stanje izboljšalo. Po dveh mesecih se je Marija Dominika vrnila domov. Vsi so se je razveselili. Kmalu pa ji je postalo slabo. Ugotovili so, da je tudi ona zbolela za tifusom. Bilo je zares hudo in nihče ni vedel, ali bo preživela naslednje dni ali ne. A Bog je imel z njo še velike načrte.

Matej Škarja

Zgodba, 4. dan

Marija Dominika je zbolela za hudo boleznijo, ki ji je kljub ozdravitvi pustila veliko posledic. Svojega dela ni mogla več opravljati, zato sta na njeno pobudo s Petronillo šli h krojaču in se naučili šivati ter ustanovili delavnico, kjer sta šivalne sposobnosti delili z dekleti.

Kristjan Berk

Zgodba, 5. dan

Na povabilo gospoda Pestarina je don Bosko res prišel v Mornese. Domačine je spodbudil, da bi začeli graditi šolo za fante. Zavzeto so začeli graditi. Nenadoma pa jih je presenetila novica, da šola ne more biti za fante. Da pa ta velika stavba ne bi šla v nič, je don Bosko odločil, da se bodo tja preselila dekleta ... dekleta, ki so postala redovnice. Don Bosko pa jih je poimenoval hčere Marije Pomočnice. To so Marija Dominika, Petronilla, Felicita ... in še veliko deklet.

V odlomku Marija Dominika sreča deklico, ki se noče igrati, saj pravi, da se nihče noče igrati z njo, zato raje sama

ŠFP 08

čepi v kotu. Tako se kar sama Marija Dominika začne igrati z njo in ji s tem pokaže, da je tudi ona ravno tako dragocena kot vsi ostali.

Hčere Marije Pomočnice pa se srečajo še z eno težavo – lakoto. Ker je Marija Dominika zelo iznajdljiva, so tudi to težavo z lahkoto rešile – spekle so kostanj.

*Neznani avtor**

Zgodba, 6. dan

V 6. delu zgodbe Henrika potrka na vrata hčera Marije Pomočnice. Odpre ji Marija Dominika. Henrika ji pove, da bi tudi ona rada postala sestra, saj ima rada Jezusa in si želi pomagati deklicam.

Med odmorom sestre na zemljevidu iščejo Patagonijo.

Tam je namreč misijon, kjer don Boskovi salezijanci pomagajo ljudem in širijo vero v Jezusa. Ravno se pogovarjajo,

kako bi tudi same rade odšle v Ameriko in jim pomagale. Nato pa dobijo pismo, v katerem jih don Bosko vabi, da se tudi one pridružijo misijonu. Prav vse sestre so pripravljene narediti ta korak.

Marija Dominika je v svojem življenju velikokrat naredila prvi korak. Bila je vestna in pozorna ter ves čas vesela. Bila je prava mama za vsa dekleta. Tudi danes nas Marija Dominika vabi, da bi delali prve korake in izgovarjali svoj *grem jaz*, ko vidimo, da nekdo potrebuje pomoč. Ali si pripravljen na prvi korak? Jezus te vabi, da greš. Zato reci z veseljem: Grem jaz!

Maja Kurent

** Otroci so se pozabili podpisati, zato ne vemo avtorja.*

INTERVJU z župnikom Jožetom Brečkom

1) Kako to, da ste pripravljeni vsako leto znova organizirati oratorij, saj se župnišče v enem tednu skorajda spremeni v razkopanino?

Oratorij organiziramo zato, da otroci preživijo nekaj počitniških dni v dobri družbi, kjer preko iger, pesmi in zgodbe bogatijo svoje življenje. Vesel sem, da se otroci dobro počutijo v župnišču, saj je župnišče naš skupni dom.

2) Če se lahko tako izrazimo, ste vi kot oče celotne družine na oratoriju, vaši angelčki pomagači pa so animatorji. Kako ste zadovoljni z letošnjimi animatorji, saj vemo, da jih je kar nekaj devetarjev brez izkušenj? Kaj pa bolj izkušeni? Obstaja kakšno pravilo, kako postati animator?

Z animatorji na letošnjem oratoriju sem zelo zadovoljen. Med animatorji se ne čuti, kdo je starejši, kdo mlajši. Mlajši se hitro učijo. Zelo me veseli, ko vidim, kako se trudijo, da bi oratorij čim bolje potekal. Za animatorje imamo v Veržeju šolo animatorjev. To sta dva vikenda. Od februarja naprej se na animatorških srečanjih pripravljamo na oratorij.

3) Kako pa je z oratorijsko malico? Je kruh vsak dan svež in ali animatorji za našimi hrbti dobijo kakšne priboljške?

Malico pripravimo vsak dan sproti. Kruh je svež, ker nam ga vsak dan sproti pripeljejo iz pekarn Optima (Grebenc). Animatorji nimajo nobenih priboljškov. Vmes si en večer organiziramo piknik.

4) Pa se premaknimo v Kranjsko Goro. Kako se vam je zdel včerajšnji pohod? Ali pot ni bila prenevarna za najmlajše udeležence na oratoriju?

Kje dobite ideje za vsakoletne izlete?

Izlet se mi je zdel odličen. Tudi otroci so bili navdušeni. Presenetila nas je slaba pot v spodnjem delu, ker je neurje odneslo dva mostička. Vendar smo se znašli, malo namočili in varno prečkali nevarne odseke. Žal nisem prej vedel, da je neurje odneslo dva mostička. Ideje za izlete dobivam, ko hodim v hribe. Velikokrat odkrijem kakšne zanimive točke, ki so skrite in so vredne, da si jih ogledamo in jih občudujemo.

Teja Podlogar

USKOVNICA

99 ŠFP

Po dolgi in utrujajoči vožnji smo se v koči namestili in pojedli težko pričakovano kosilo, saj smo bili že pošteno lačni. Pred večerjo smo odšli na kratek sprehod do Uskovnice. Kljub poletnim aktivnostim in igram nismo pozabili na Boga in se mu tako vsak večer priporočili kot velika uskovniška družina. V torek smo se pogumno odpravili na Viševnik in si s tem pridobili moči za naslednji pohod, in sicer na Triglav. Po zajtrku se nas je 13 v najboljši formi odpravilo proti Kredarici. Po peturni hoji smo le prispeli do Kredarice in se podprli s pripravljeno hrano. S spominom na druge, ki so ostali v koči, smo v kapelici darovali mašo. Na razgledni točki smo si ogledali sosednje vrhove ter se fizično in psihično pripravili na najvišjo goro v Sloveniji. Zjutraj smo vsi samozavestno in polni energije skočili iz postelje ter kljub slabšemu vremenu osvojili vrh. Spustili smo se mimo Planike, po dolgi in dolgočasni poti smo se odpravili do Vodnikove kočice ter čez Studorski

prelaz in vse do naše kočice. A kaj je to za nas, neustrašne planince – mala malica! Zvečer smo še odigrali nogometno tekmo in se kmalu odpravili spat vsi veseli, da se bomo naslednji dan ohladili v Bohinjskem jezeru. Vendar nas je vreme razočaralo. Črni oblaki so se vse hitreje kopicili po nebu in nam tako pokvarili vse načrte. A vseeno je bilo nepozabno. Pogumne padalce smo pospremili, da so še bolj samozavestno zleteli s padalom preko Bohinjskega jezera. Povzpeli smo se še do Planinske kočice na Vogarju in tako je še hitreje minil zadnji uskovniški dan. Otroci smo pripravili kratek večerni program, s katerim smo svoje starše in kuharice nasmejali do solz. Nekaj solz pa je teklo tudi naslednji dan, ko smo se morali odpraviti domov. A kaj pa naj, vse lepo enkrat mine, upamo pa, da nas bo naslednje leto v hribe prišlo še več in bomo tako še lepše preživeli počitnice.

Teja Podlogar

ANKARAN

V ožnja se je zelo vlekla in bližje smo bili morju, bolj smo bili nestrpni in neučakani. Ko smo prišli, nas je ves nasmejan pričakal prejšnji župnik gospod Mirko Simončič. Medtem ko smo kramljali z Mirkom, so pridne roke kuharic skuhale odlično kosilo. Po kosilu smo vsi neučakani stekli proti obali. Pihala je zmerna burja, morje je bilo slano in mrzlo, saj je imelo le 19 stopinj Celzija. A nas že ni prestrašilo, saj smo kot žabe poskakali v morje in se pošteno ohladili. Pred večerjo smo imeli tudi sveto mašo skupaj z domačini iz Ankarana. Po večerji pa so sledile igre, kot so nogomet (odigrali smo tekmo stari prot mladim in smo kljub močnejši nasprotni ekipi uspeli izenačiti na 4 proti 4), pikado, biljard, balinanje in še marsikaj zanimivega. Po večerni molitvi smo vsi kma-

ŠFP 010

lu zaspali od utrujenosti, saj nas je slovensko morje popolnoma utrudilo. Na pomolu smo se sončili, parali živce reševalcem, delali cunamije, zalivali kuharice in predvsem uživali ob kartanju. V sredo pa smo praznovali tudi rojstni dan, in sicer Damjana Bogdaniča, ki je obhajal 40 let. Mi pa nismo kar tako, saj smo v zelo kratkem času spekli slatno sadno torto, ki bi jo tudi angelčki jedli. Ker smo kar prekipevali od energije, smo zaplesali ob zvoku kitare in harmonike. Zadnji večer smo se napokali palačink, naigrali nogometa in naplesali. Pred spancem smo si še ogledali slike ter še dolgo v noč bedeli. Čeprav je bila noč kratka, smo zjutraj vstali, temeljito pospravili in se s povešenimi nosovi odpravili domov. Komaj čakamo, da naslednje leto spet pridemo še v večjem številu.

Teja Podlogar

RIM = MLADI

011 ŠFP

Tako kot v preteklih letih smo se tudi letos animatorji iz različnih krajev odpravili na potovanje. V soboto zvečer smo se z avtobusom odpeljali proti našemu cilju, mestu Rim. V zgodnih jutranjih urah smo že prispeli tja. Tako smo že začeli z našim prvim ogledom, in sicer katakomb sv. Kalista, kjer smo imeli nedeljsko sv. mašo. Po opravljeni maši pa smo si ogledali še baziliko sv. Pavla zunaj obzidja. Popoldne smo preživeli na obali, kjer nas je pred vročino hladilo morje. V ponedeljek smo zgodaj vstali, saj smo imeli v načrtu ogled znamenitosti Rima. Ogledali smo si bazilike in cerkve, Kolosej, rimski trg in Panteon. Ker smo po celodnevni hoji postali zelo lačni, smo si privoščilo pravo italijansko večerjo. Naslednji

dan pa je bil namenjen ogledu papeške države Vatikan. Povzpeli smo se na kupolo, s katere je bil prečudovit razgled na mesto Rim in tudi na vatikanski trg. Nato smo si ogledali še cerkev sv. Petra ter obiskali vatikanski muzej, ki je znan predvsem po Sikstinski kapeli. Zadnji večer smo si popestrili z ogledom najbolj znanega rimskega vodnjaka Fontana di Trevi in Španskih stopnic, na katerih smo prepevali slovenske pesmi. V sredo smo se že zjutraj poslovili od Rima in se odpravili proti mestu Assisi. Tam smo preživeli preostanek dneva. Proti večeru smo nadaljevali našo pot proti domu. Skupaj z drugimi animatorji smo preživeli čudovite dneve v Rimu in tako smo se v Slovenijo vrnili z lepimi občutki in spomini na mesto Rim.

Lea Lamovšek

slike od tu in tam

Šentrupertske
farovške počitnice

